

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

NR. 11

93. ÅRGANG

6. JUNI

1981

Eukaristisk kongress 81

Det er i år 100 år siden den første eukaristiske kongress fant sted i Lille i Frankrike. Siden da har det vært 41 slike kongresser rundt om i verden, og man har funnet det naturlig at den 42., som altså markerer 100 års jubileet, også skal finne sted i Frankrike, men denne gang i Lourdes.

Hva er en eukaristisk kongress og hva skal den tjene til? —

Det er naturlig for katolikker å snakke om Eukaristien som uttrykk for noe av det mest sentrale i troen på Jesus Kristus og hans liv på jorden. — Det har i århundrenes løp vært skrevet mye om Eukaristiens mysterium, men hvordan man enn kommer til å se på dette kompleks, vil man bestandig vende tilbake til at ingen menneskelige forklaringer strekker til.

Her er det utelukkende troens erfaring og innsikt som støtter den menneskelige tanke og intuisjon. Eukaristien må være høydepunktet i troens liv. Eukaristien utgår nemlig fra Kristus selv. Den er en sammenknytning av Kristi ord til sine venner den siste kvelden de var sammen og hans blodige offerdød dagen etter. Det er ord og handling som her flettes sammen til en enhet i hvilken all menneskelig synd er opphevet og slettet ut.

Den hellige skrift beretter om hvordan Jesus oppfordret sine medarbeidere til aldri å glemme ham, og han pekte på at det som ville komme til å skje med ham var noe som ville komme alle mennesker til gode, hvor uforståelig det en måtte synes. Han pekte her på noe av det mest dagligdagse og naturlige, idet han forsøkte å forklare offermysteriet for disse ganske alminnelige menneskene som flokkes om ham, at brød er noe av det mest livgivende for mennesker overalt på jorden til alle tider. Brød er liv. — «Jeg gir mitt liv! — . . . og jeg gir det til dere». Hinsides alt det mystiske står man her midt i virkeligheten. Troen er knyttet sammen med realitetene.

Hvis man forstår Eukaristiens mysterium som en realitet og ikke som religiøs indoktrinering med et skjær av hedensk overtro, så tvinges man også til å akseptere at den katolske oppfattelse av Eukaristiens vesen fullt ut står på Skriftens grunn. Liksom man også må peke på en hel moderne måte å uttrykke nettopp dette på, nemlig at Kristus blir levendegjort i Eukaristien gjennom sitt ord.

Her har vi igjen den fremstrakte hånd, som jevner mange århundrers teologiske kjeklerier og peker fremover mot en forsoning blant menneskene på troens grunnlag. —

Kanskje det bare er intuitiv fornemmelse, men kall det så. Det er kanskje ikke helt uten grunn at man som motto for den 42. Eukaristiske Kongress i Lourdes har funnet frem til uttrykket: «Jesus Kristus — Brødet som brytes for en ny verden!» —

Eukaristien bør være høydepunktet i det daglige liv for enhver troende. Vi må tross i nesten 2000 års kristen kirke erkjenne at dette ikke er mulig. Dette å møte den levende Kristus i Eukaristien i det «daglige brød», så å si, må jo nesten være en hjertesak for enhver som elsker ham, men omstendighetene rundt om i verden vanskeliggjør dette. Her er det så man i hvert fall kan rekke hånden frem mot ORDET. Hvis det ikke av en eller annen grunn er mulig å møte Kristus i den daglige Eukaristi i fellesskap med andre troende, så er det i hvert fall alltid mulig å møte ham ansikt til ansikt gjennom hans skrevne ord. Og det ordet rekker langt ut over de doktrinære grenser til enhver av god vilje. I Eukaristien er Kristus i sentrum, i Eukaristien er det Kristus

som møter mennesker og som peker på Guds storhet og skaperkraft i oppstandelsen og syndenes forlatelse. Det har vi hans eget ord for gjennom Skriftens overlevering.

Her er det for såvidt sagt at det er enkeltmennesket som møter Gud i Eukaristien. Men hver gang enkeltmennesket trer frem for Herrens ansikt, så vitner han om hele den troende familie. Han vitner om at han ikke er alene med sin tro og sin kjærlighet til Kristus, men at han er en del av et større fellesskap, som man med god grunn tør våge å kalle KIRKEN.

Ved en Eukaristisk Kongress søker man å synliggjøre dette. Her trer mennesker av alle slags, uavhengig av lokal tilknytning, frem for å møte Jesus Kristus og understreke det store under, at Guds Ord er blitt levendegjort for hele verden gjennom brødet brytelse. Det var den ene side av saken.

Den annen side er, at ved en kongress av slike dimensjoner som de eukaristiske kongresser hittil har gitt uttrykk for, har deltagerne fått anledning til å fordype seg i disse ting. Det gis her anledning til å meditere over det eukaristiske mysterium og oppleve gleden i den felles sakramentale deltagelse, likesom foredrag, utstillinger, skrifter o.s.v. gir mulighet for i særlig grad å oppleve og studere hva hele det eukaristiske liv gir uttrykk for. Pave Johannes Paul II har selv uttrykt det slik: «Ved den Eukaristiske Kongress 81 skal Eukaristien gjøres synlig i både sin horisontale og vertikale dimensjon.» —

At den 42. Eukaristiske Kongress nettopp er henlagt til Lourdes er vel med hensikt. De som har opplevd Lourdes ved at nettopp her oppleves Kristus levendegjort i all sin realitet. Det er mange innvendinger mot en slik påstand, men la oss så bare si det på den måten, at Gud har mange måter å åpenbare seg på. Og med Skriften i hånd tør man vel våge den påstand, at han selv engang sa til de som tvilte, at han åpenbarer seg som *han vil!*

I Lourdes finnes det intet som skygger for Jesus Kristus, men det finnes i høy grad ting som peker hen på ham som en realitet og som brødet som brytes for verden. I Lourdes er det levende bevis på at Gud åpenbarte sin kjærlig-

het til mennesker i moderne tid på en måte som var noe anderledes enn de fleste kunne forestille seg.

Naivt? — Ja, selvfølgelig. Men det synes som om at naiviteten er et middel som Gud i sin visdom anvender for å nå mennesker. Der er ingen som har sagt at man skal ha himmelen inne i hodet, for det har visstnok frelst såre få fra død og dom.

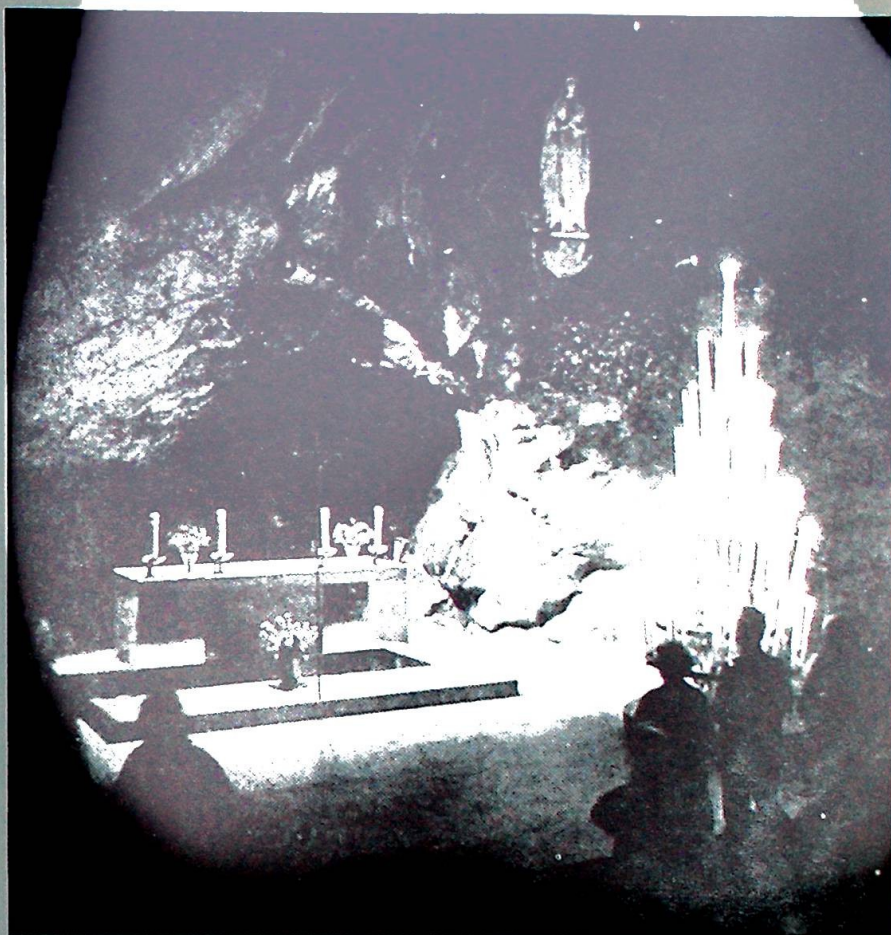
Gud vil noe med mennesker, og han understreker gang på gang i tid og rom at dette noe er kjærligheten. Det er hengivelsen, det er ansvaret overfor nesten.

Om vi liker det eller ei, så må vi som troende erkjenne at han anvender det uvanlige for nettopp å demonstrere dette. I Lourdes, som mange andre steder, har det vært morskjærligheten som eksempel for mennesker i solidaritetens tegn.

Mors kjærlighet til sitt barn. Mors iver for å peke på sitt barn med alle dets dyder og fortrinn. Hva er vel mer menneskelig enn dette? —

Det er i hvert fall en av de måter Gud har åpenbart seg til mennesker i nåtiden. Den hellige skrift lar oss ane at Maria i særlig grad fikk kjenne hva det var å være mor til Guds sønn, både i glede og i nød ikke minst. — Hun sa seg villig til å bære den byrde som det måtte være å bli mor til verdens frelser. Derfor har vi også lov til å tro at Gud bruker henne som et uttrykk for sin kjærlighet til mennesker og til understreking av at han hersker over såvel mirakler som kvantitativ bevisførelse. Lourdes er stedet hvor man opplever Guds nærvær og hvor Maria i særdeleshet viser sin sønn frem for verden som den nye livgivende kraft, hver gang brodet brytes.

Kirken er det synlige tegn på det himmelske Jerusalem. Slik oppfattet apostlene det, og vi må vel medgi dette. Men snakker vi om det himmelske Jerusalem, så uttrykker vi vel håpet om at det må finnes noe bedre enn «det Jerusalem som finnes». Det er selvfølgelig poetiske ut-

trykksmåter, men likevel. Drømmen om noe bedre, noe mer menneskelig, noe mer riktig, ligger i dette.

Når de troende samles om Eukaristien, er det vel tross alt det som her levendegjøres. Det annet vatikankoncil uttrykte det slik: «Eukaristien er en forsmak på den himmelske liturgi, som feires i den hellige stad, Jerusalem, mot hvilken vi som pilegrimer er på vei.» —

Eukaristien peker fremover, den peker mot menneskets egentlige bestemmelse, den er en fornyelse i verden i dag. — Derfor har vi bruk for de eukaristiske kongresser, og vi må håpe at Den Eukaristiske Kongress 81 må understreke dette på en slik måte at moderne mennesker forstår at «... midt iblant oss er Guds rike».

Svend Aage Rasmussen

Den nordiske valfart til Lourdes

20 — 27 AUGUST 1981

8 dages flyrejse med fuld pension

Pris: Kastrup - Lourdes, tur-retur, på hotel dkr. 3.375,—

Særpris for syge og handicappede

på «Accueil Ste. Bernadette» dkr. 2.325,—

Læger, sygeplejersker, samaritter medfølger.

Valfartspræst: Pater Per WAAGØ, O.M.I.

Program og oplysninger:

VALFARTSKOMITEEN, Barsehøj 25, DK. 2900 HELLERUP.

REDAKSJONELT:

Etter attentatet

Det måtte skje på et eller annet tidspunkt. — Slik har sikkert mange reagert da budskapet om attentatet på pave Johannes Paulus II fløy over verden. Mange har sikkert gang på gang engstet seg over den åpenhet og enkelhet som paven har lagt for dagen, når han har ferdes ute. Det later til at nettopp dette også er blitt notert hos folk som kunne tenkes å utnytte det på forbryterisk måte.

Så er det at man uvilkårlig spør seg selv: jamen hvorfor i all verden har man gjort dette? Ingen har hittil kunnet gi svar, selv om man har endevennt problemet på forskjellige måter, for ingen synes på noen måte å ha dratt fordel av pavens eventuelle voldelige død. Nei ingen! —

Ser man nemlig nærmere på pavens person, som prest, som biskop og som leder av den universelle kirke, som mange selv ikke-katolikker regner seg som medlemmer av, så oppstår uvilkårlig spørsmålet om hvem han i virkeligheten representerer, når han opptrer som pave.

Svaret er og må bli: det er den kristne kirke på jord, et verdensomspennende samfunn, organisert eller ikke, bestående av mennesker som bekjenner seg til Kristus og som peker på paven i Roma som åndelig leder. Det vil i første rekke si at paven i Roma representerer mennesker. Mennesker av vidt forskjellige avskyninger, men med en eneste ting felles: troen på Kristus. Han representerer ikke noen stat eller noe politisk system, selv om flere sikkert helst så dette. Det er utelukkende mennesker med alle deres svakheter av materiell eller åndelig art han står som fellesnevner for.

At forholdet rent historisk er belastet, behøver ingen å legge skjul på, men de gode politikere som i 1929 avtalte Lateranforliket var klokere enn som så, og så i høy grad mulighetene i at pavestolen ikke på noen måte burde være bundet av politiske avgjørelser og intriger, men heves over alle stater. Det var en såre enkel sak: Man bad paven ta ansvar for egen stat, som ikke var tilknyttet noe land eller noen politisk organisasjon, men bare skulle virke som et vern for de idealer som den katolske kirke står for.

Vatikanstaten er helt alliancefri i alle henseender, og man søker så vidt mulig å holde sin sti ren ut fra den overbevisning at kirken først og fremst er et åndelig rike, som ikke kan dra fordel av menneskelig krangel. Man bør derfor notere seg at når pavestolen griper inn, så er det ikke for den politiske fordels skyld, men for å beskytte mennesker. Det har ikke alltid vært slik. Vi vet det. — Men i dag er det slik. Det må derfor være på sin plass å peke på at de som mener å ha fordel av å gjøre vold på den katolske kirkes leder, en gang for alle bør innse at de går hus forbi.

«I min fars hus er det mange boliger. . . » — En av dem heter Andenes Rike, og i det er det ikke bruk for hverken bomber eller revolvere.

Svend Aage Rasmussen

DET

Rundt månedskiftet april-mai møtes de nordiske biskoper til konferanse, denne gang på det vakre katolske kurssenter Johannesgården ved Gøteborg.

Man konstaterer at biskopene — som alltid synes å ha så meget å stå i, som reiser snart hit og snart dit både i inn- og utland — tar seg tid til å møtes slik under en liten uke, til og med to ganger årlig. Hva er det som kan rettferdiggjøre et slikt oppbud av tid og krefter år ut og år inn?

Tar man for seg det synlige resultat — referatet — vil man straks se at det ruver: 20 maskinskrevne ark. For en utenforstående ville en gjennomlesning nok té seg som en opphopning av heller uforståelig kirkelig dokumentasjon. Bispekonferansene — siden Vatikankonsilet lovfestede organer i Kirken — er både adressat og dialogpartner for den romerske Sentraladministrasjon i dennes kontinuerlige anstrengelse for å oppnå gjensidighet i den beslutningsprosess som til slutt skal bære Pavens eller Romakuriens signatur. Derfor står bispekonferansene gjerne skarpe i fokus sett fra Pavestolen enn fra det lokalkirkelige grunnplan. Følgelig leses bispekonferansenes referater med stor oppmerksomhet i Roma, f. eks. av Pavens Statssekretariat eller av Bispekongregasjonen. Det gjelder for Rom stadig mer å holde seg à jour med det som skjer i lokalkirkene. Derav denne interesse.

Et eksempel: Da Oslo Katolske Bispedømme gikk til opprettelsen av et vietnamesisk pastoralsenter, var det naturlig og nødvendig å drøfte det under et møte i bispekonferansen. Alle de nordiske land har jo katolske båtflyktninger. Dette hadde man lest seg til i vårt referat og et vennlig tilbud om hjelp, skulle det trenge, kom både fra Bispekongregasjonen og Kongregasjonen for Troens utbredelse.

NORDISKE BISPEMØTE

En ikke ringe del av Konferansens referater dreier seg om den dokumentmasse som siden forrige møte er løpt inn både fra Rom og andre kirkelige sentra (f. eks. fra de Europeiske Bispekonferansers Fellestråd (CCEE)), og vår reaksjon på disse.

Nytt eksempel: Den Eukaristiske Verdenskongress i Lourdes i sommer. Vi har som konferanse gått inn for en felles-nordisk valfart (se «Broen» nr. 1 og 2 for i år).

Med jevne mellomrom må vi bruke adskillig tid og krefter på forberedelsene til den store Romerske Bispe-synode.

Eller det kan dreie seg om henvendelser, dem får vi mange av, ikke sjelden i form at spørreskjemaer som skal besvares for hele Norden (f. eks. om flyktninger, om vårt syn på visse liturgiske reformer, om problemer vedrørende religionsundervisningen, prestebemanningen o.s.v.).

Konferansens formannskap (Formannen og de to vise-formenn) klarer nok å ta seg av mange slike saker; allikevel svært ofte må de drøftes i plenum: Våre situasjoner er nu engang ytterst forskjellige. Visse programposter er gjengangere: f. eks. økumenikk, liturgiske anliggender (Rom overlater en rekke beslutninger på dette område til bispekonferansene heller enn til de enkelte biskoper), finanser (prestelønningene eller finansiering av større byggeprosjekter som det tyske Bonifatiuswerk eller lignende institusjoner yder bidrag til, forutsettes det å være samstemmighet om innen Bispekonferansen for bare å nevne noe).

Tar jeg nu for meg referatet fra Gøteborg-møtet i april/mai, synes jeg det er naturlig å fremheve følgende (av 19) saker:

«Den katolske kirkes målsetting i Norden» var for 8-10 år siden et debatt-tema som engasjerte ikke bare

Bispekonferansen, men nær sagt alle katolikker i våre nordiske land. Vi fant — eller tok oss — denne gang god tid til å gjennomgå på ny de foreløbige resultater fra denne debatt for å søke ut dét som fremdeles er aktuelt, og for — på bakgrunn av dagens erfaring å sette opp et program for konferansens møter for de neste år.

Følgende hovedpunkter utkrystalliserte seg: Kateketikk (et nordisk kateketisk direktorium); økumenikk; menighetens sammensveising (felleskapsdannelsen); sjelesorgen for ungdommen; Kirken og de sosiale oppgaver; Kirken og massemediene; Kirkens forhold til den nordiske kultur («inkulturasjon»).

Disse anliggender (med en rekke undertemaer utelatt her) vil således utgjøre hovedtyngden i en serie konferanser (om enn ikke nødvendigvis i nevnte rekkefølge). Felles referansepunkt vil være «Kirkens målsetting i 80-årenes Norden».

Andre saker vi har drøftet: Opp-tagelse av konvertitter; Nordisk katolsk utviklingshjelp (bl. a. fasteak-sjonene 1980 og 1981); utdannelsen av prester for de vietnamesiske flyktninger; Vatikanradioens nordiske sendinger; en rekke økumeniske anliggender (bl. a. det store økumeniske møte som skal finne sted i Danmark i november, arrangert av de Europeiske Bispekonferansers Fellestråd (CCEE) og Fellestrådet for de protestantiske kirker i Europa (KEK); et nordisk møte for katolske journalister som Bispedømmet Stockholm vil arrangere våren 1982; de nordiske biskopers besøk hos Paven (ad limina) høsten 1982; representasjon under feiringen av de to Kirkemøter (Konstantinopel I og Efesus) i Rom Pinsedag i år, samt forberedelsene til et felles-nordisk kateketisk direktorium. Som man nok forstår: nok å beskjeftige seg med.

Etter 18 år i Bispekonferansen her hjemme er jeg blitt meg stadig mere bevisst hvor meget det kollegiale aspekt egentlig betyr. De nordiske biskoper fører en isolert eksistens i en ekstrem diasporasituasjon. Jeg vil tro at få biskoper i Vest-Europa trenger mere til å komme sammen til felles tanke- og erfaringsutveksling enn vi her i Norden. Derfor har våre møter alltid et tilleggspreget av seminar.

Vi begynner således med en halv rekolleksjonsdag med åndelig foredrag, meditasjon og avsluttende koncelebrert messe. Som oftest klarer vi også å legge inn en fri-eftermiddag, gjerne med en liten fellesutflukt. Ellers er det bare kveldstidene vi har anledning til hyggelig kollegialt samvær; selv da konstaterer vi at det som oftest snakkes om kirkelige anliggender av felles interesse. Etter en slik uke kan man si det på tidens uttrykksmåte: Man har ladet opp batteriet. Til neste gang.

Men vennlig hilsen i Herren

† John W. Gran
Biskop

DEN HELLIGE KONGREGASJON
FOR TROSLÆREN.

INSTRUKSJON OM BARNE-
DÅPEN.

En redegjørelse for foreldre, sjelesørgere, lærere og menigheter.

St. Olav Forlag.

Humor viktig for den åndelige sunnhet!

Av Kjell Arild Pollestad, O:P.

Den 18. mars dette år fylte Pater François Le Breton 80 år. For tre år siden feiret han sitt 50-årsjubileum som prest, og til Olsok i fjor var det 50 år siden han kom til Norge.

I Norge er det han føler seg hjemme, selv om han har bevart sitt franske statsborgerskap. Han lo da han for adskillige år siden mottok sin første norske alderstrygd, for det var første gang han i sitt liv hadde fått lønn...

— Hvorfra i Frankrike kommer du egentlig, Pater François?

— Jeg ble født i Calvados i Normandie, i en liten landsby som heter Croissanville, hvor jeg bodde i tre år; deretter flyttet familien til Lisi-eux, hvor min far døde da jeg var fire år. I 1905 kom vi til Paris, og der vokste jeg opp.

— Når kom du på den tanke at du skulle bli prest?

— Som barn tenkte jeg aldri på å bli prest. Det var først da jeg som fjorten-åring var til stede ved en sakramental velsignelse at den tanken slo ned i meg. Det skjedde helt plutselig, og selv om jeg kan være vaklende og usikker på så mange områder, har jeg aldri senere tvilt en dag på at det var prest jeg skulle være.

For min mor var det en stor glede at jeg slo inn på denne veien, men selv kunne jeg ikke helt se meg selv i presterollen, i svart prestekjole og det hele. På tross av at jeg var sikker på at prestekallet var det riktige, levde jeg i en slags uvisshet, for jeg var samtidig overbevist om at jeg i grunnen var uskikket.

— Men du tenkte ennå ikke på å bli munk?

— I gymnasietiden skrev jeg en

særøppgave som ble premiert med en bok om trappistene, med bilder av munkene og deres liv i de skønne gamle klostre, og jeg tenkte at dette var nok min plass. Jeg kan nesten si at jeg var forelsket i denne tanken.

— Men ble det til at du forsøkte deg hos trappistene?

— Nei, jeg gikk på gymnaset. Det var en hård tid, under første verdenskrig, med bombing om natten og lite mat. Men jeg skrev allerede under mine skoleoppgaver «François Le Breton, reformert cistersienser», selv om mitt levevis ikke var særlig monast-

isk. Mine lærere rynket da også på nesen.

Etter artium i 1918 begynte jeg å studere historie, og det var i denne perioden jeg oppdaget dominikanerne, og fikk lyst til å tre inn i deres orden. Jeg skulle ha begynt i novisiatet i november 1919, men min helse var for dårlig på grunn av underernæringen under krigen, og legen frarådet det. Jeg ble meget ulykkelig, og visste ikke hva jeg skulle gjøre. Det endte med at jeg dro til Roma og ble pretestudent ved det franske seminaret.

Jeg ble der til jeg måtte hjem og

gjøre militærtjenesten to år senere.

Jeg studerte ved jesuittenes universitet Gregoriana, og på den tiden var all undervisning på latin. En gang var jeg i en pinlig situasjon. Det var like etter den lange ferien, og jeg hadde glemt en del av de filosofiske subtiliteter. Plutselig hørte jeg den velærverdige professoren si: «Domine Le Breton!» Han ville jeg skulle gi en liten utredning om syllogismene. Jeg gikk frem halvveis i panikk, så utover det store auditoriet, og med professorens stemme begynte jeg med hans yndlingsuttrykk: «Ni fallor» (= om jeg ikke tar feil). Det lød et latterbrøl i auditoriet, ja selv professoren smilte, og jeg slapp fri.

— Vi kunne sikkert fylle hele St. Olav med dine imitasjonshistorier. Det fortelles jo at du i salig biskop Mangers tid skremte både den ene og den annen sogneprest da du telefonerte og med biskopens stemme anmeldte visitas. I det hele tatt synes humoren å spille en stor rolle i ditt liv.

— Jeg tror humoren er viktig for det åndelige liv. Gud har jo også humor, han som har skapt både sjiraffen og loppen. Blant de store helgener finnes også adskillige humorister. Jeg tror humoren er viktig for den åndelige sunnhet, og den beskytter oss mot å ta oss selv for høytidelig.

— Jeg kan tenke meg at dine imitasjoner må ha skapt forviklinger i militæret?

— Et comment! Jeg var offiser, og kjedet meg skrekkelig. Jeg hadde aldri avført et skudd da jeg nærmest ved en misforståelse ble løytnant. I Alpene ble jeg syk, og måtte sendes til forpleining hos noen nonner ved kysten, og da jeg ble frisk, var det bare en måned igjen av militærtjenesten.

— Men når kommer Norge inn i bildet?

— Mens jeg var syk, begynte jeg å drømme om å komme til Norge, for på den tiden hadde jeg hørt at franske dominikanere hadde slått seg ned her.

Jeg forestilte meg Norge som et mørkt land, og denne evige natten fascinerte meg. Jeg tenkte det måtte være et ideelt sted for det kontemplative liv, som var det liv jeg ville leve. «Natten» og «tomheten» er jo nøkkelbegreper hos

NYGARDSGT. 19

Johannes av Korset, som jeg allerede da studerte flittig.

— Men først måtte du vel bli dominikaner?

— Jeg trådte inn hos dominikanerne i 1923, like etter militærtjenesten, og var novise i Amiens. Jeg har usedvanlig gode minner fra min studietid i ordenen, og jeg fortsatte å drømme om Norge, hvor jeg ikke kjente en sjel. Ti minutter etter prestevielsen sa jeg til provinsialen at jeg gjerne ville til Norge når jeg var ferdig med studiene. Han trykket min hånd og sa ja, så meget mer som folk ikke nettopp stod i kø for å dra til «de nordiske tåker».

25. juli 1930 kom jeg til Stavanger med skipet Ariadne, og vi fortsatte oppover langs kysten til Trondheim, til Olavsjubileet. Jeg var overveldet av det norske landskap, og jeg tenkte fra første øyeblikk at her ville jeg være hele mitt liv.

— Hva er det som knytter deg til Norge?

— Det er ikke så lett å uttrykke, og jeg hadde aldri reflektert over det før jeg måtte til Frankrike som offiser under 2. verdenskrig. Da først oppdaget jeg hvor knyttet jeg egentlig var til mitt nye fedreland. Jeg har fått mer enn jeg hadde drømt om, både av lys og av mørke.

— Hvordan søker du å virkeliggjøre ditt dominikanerkall i vår lille norske katolske kirke?

— For meg er det viktig at klosterlivet leves fullt og helt også i Norge. Jeg forstår at det for sogneprestene rundt omkring kan virke som et tankekors at der sitter en hel gruppe prester i ett og samme hus, mens det er for få prester rundt om i bispedømmet.

Selv har jeg ofte vikariert for kortere perioder rundt i sognene, og det har alltid vært en glede. Men mitt kall er klosterlivet, og det gir meg hver dag nye gleder, også nå i alderdommen, når syn og hørsel svikter. Det vesentlige er den stadige tilbakevenden til det overnaturlige, og det skjer i bønner.

— Men du vet at mange har vanskelig for å be. Har du noen råd?

— Bønner er et lidenskapelig liv. Det er som å gjøre en lang reise, hvor

nye ting skjer hver dag. Men det gjelder å være tålmodig, og lytte til Herrens stemme i hjertet. Passiviteten er et nøkkelord. Bønnen er ikke noe vi gjør, den er noe som gjøres med oss. Det er Ånden som ber i oss.

Men dersom man tilbringer hele sin tid foran fjernsyn eller over aviser, kan man ikke vente seg store fremskritt i bønner, for den krever stillhet. Et så vakkert land som Norge — ja, jeg tror det er det vakreste i verden — skulle være et ideelt land for bønn, og jeg tror også nordmenn flest har en stor kjærlighet til stillheten i naturen. Det kan allerede være et første skritt mot bønner, og mot Gud.

Første pinsedag feirer dominikanerne i Norge sitt 60 års jubileum for den første messe i moderne tid.

NY ORTODOKS ERKEBISKOP FOR VEST-EUROPA

Bergen (NØP) Mgr. Georges Wagner er valgt til ny erkebiskop for Frankrike og Vest-Europa etter at Mgr. Tarassow døde i mars i år.

Før Wagner tiltrer sitt nye embede, skal valget bekreftets (ratifiseres) av den ortodokse patriark i Konstantinopel. Mgr. Wagner, som er 51 år, er født i Berlin. Han avla sine løfter som munk i 1955, da han også ble ordinert til prest. (La Croix).

Hvem tilhører kristenfolket?

Av Knut Bakken

I aviser leser vi til stadighet om kristenfolket. De oppfordres til å stå sammen og verne om kristne grunnverdier.

Hvem tilhører «kristenfolket»?

Hvem er det som taler på vegne av dem?

Jeg har i en undersøkelse stilt ca. 100 mennesker disse spørsmål. Svarene er, for å si det mildt, sprikende. Bare hør: «Kristenfolket er det som stemmer med Kr. F.» «Det er alle personlige kristne». «Ikke alle kristne tilhører kristenfolket». «Det er de som går på bedehusene». «Kristenfolket er de mennesker som går i kirken».

Betegnelsen er m.a.o. langt fra noe entydig begrep.

«Norge er et kristent land med et kristenfolk», sa en teologiprofessor for noen år tilbake. Uttrykk som «kristenfolk» og «personlige kristne» kom vel med de store vekkelsene i det forrige århundre. Men er det i dag ikke bedre å få fram særtrekket på en annen måte, f.eks. ved å si: Vi i Indremisjonen, Misjonsselskapet og Misjonssambandet. Ved å uttrykke seg slik unngås en rekke misforståelser. Da vet en med en gang hvilken tilhørighet vedkommende har.

«Kristenfolkets» hjertesaker kjenner de fleste av oss. Dete er kampen mot N.R.K. monopolet, kampen mot nåværende abortlov, § 55 A, kristen formålsparagraf, for bare å nevne noen av sakene.

Men hvorfor er nettopp disse sakene blitt hjertesaker? Er ikke f.eks.

full sysselsetting, miljøvern, boligbygging og nedrusting vel så viktige saker? Hvem skal bestemme hvilke saker «Kristenfolket» skal ta opp? Er det Kr.F.? Mange intervjuobjekter mener det. De setter derfor et likhetstegn mellom «kristenfolket» og Kr.F.

Ingen kan nekte «kristenfolket» å ta opp de saker de selv ønsker, men er det ikke riktigere å gjøre det i partipolitiske sammenhenger?

Idag blandes kortene. Mange føler det problematisk. De er dypt religiøse, men føler seg ikke hjemme i kirke og organisasjoner. Grunnen til at de er iferd med å miste kirketilhørigheten kan være mange. Men en av grunnene er nok at de ikke kan slutte seg til «kristenfolket» og deres hjertesaker. Hva skal til for å bli regnet med? Hvordan er opptakskriteriene? Er det dåpen, et aktivt menighetsarrangement eller medlemskap i en organisasjon? Spiller politisk overbevisning inn eller er det av underordnet betydning?

Jeg har aldri fått svar på mine spørsmål. Undersøkelsen gjorde meg enda mer forvirret. Jeg sitter tilbake med følgende spørsmål: Er det nødvendig å ha et «kristenfolk» i Norge? Er det ikke tilstrekkelig at vi er et kristent folk? Burde ikke snart betegnelsen «kristenfolk» gå ut av vårt vokabular?

Det blir nok vanskelig å kvitte seg med ordet. Det vil nok bli brukt i kirkelig og politisk debatt også i framtida. Men kan ikke flere uttale seg på vegne av «kristenfolket», folk som gjerne har et annet syn på brennbare teologiske spørsmål? På den måten vil forvirringen bli fullkommen.

Vår kirke

Lytt til Vatikanradioens utsendinger på skandinaviske språk!

Vatikanradioens sendinger på Norsk/dansk høres hver mandag kl. 20.15 norsk tid. Ennvidere sendes på vietnamesisk to ganger daglig. Kl. 13.30 på 16 m og 13 m båndet og kl. 00.00 på 31 og 19 m.

A/S NORSKE SHELL

FYRINGSOLJE

**Leverandør til de fleste
katolske institusjoner
i Norge**

Ved bestilling av olje:

02-19-12 00 - Service 02-19 12 20

HOPSDAL & DAHL A/S

Aut. Installatør, TV-, Radio-
og Utstyrforretning

TORNØEGARDEN - BERGEN

Gravid?

Vanskeligheter?

(02) 35 18 60

AAN-Rådgivningskontor for gravide
ALTERNATIV TIL ABORT I NORGE
Torshovgaten 6, 2. oppgang Oslo 4
Åpent mand.-fred. fra kl 9-16 og 18-21.

Å, for en herlig dag!

Det kommer iblant stunder hvor man kjenner seg ekstra gubenådet. I dag var en slik dag.

Vi våkner av at vår vesle jente på snart fire måneder snakker med tremene i sengen og nesten er ved å sprekke av moro. Vi tenner lampen og ser da et lite hode opp over sengehesten og liksom et periskop avsøke horisonten. Vi vinker fornøyd til henne når hun får øye på oss, og da lyser hele hennes ansikt opp i et tannløst, vått kjempeflir. En varm bølge av hissende lykkefølelse skyller opp over en innenbords.

Jenta blir løftet opp av far, som svever bort på henrykkelsens skyer, da hans hode kom nær hennes. Deilig, myk, varm, rosenrød og glatt, morgenfrisk.

Ny tørr bleie. Siden kommer morgenstell sammen med mor og far. Men det kommer ikke til å vare særlig lenge. En hel-tom liten mage begynner å svi. Det er slett ikke moro å bli lekt med når man er sulten.

Etterhvert går far på jobben. Vi blir bare to tilbake. Kos i sengen etter et reall måltid ved mors bryst. Den lille runde kroppen ligger inn til meg, sparkende og pludrende i mine armer. Små kalde marsipanføtter trommer taktfast mot mine lår. Det river i hjerterøttene av en selsom lykke. Over denne velsignelse å ha fått lov til å få et barn, et nytt liv, et nytt menneske.

Formiddagssolen lokker oss ut, den skinner fra en skyfri blå himmel mot en masse nysne. Gnistrende ren, hvit, tørr sne.

Jeg promenerer lykkelig med min barnevogn der vårt elskede barn ligger lunt nedpakket. Solen skinner, luften er klar og frisk, alle skygger er mørkeblå, det knaker litt under støvlene. Sneplogen dunder fram og har servert en ufremkommelig sne-

fonn langs hele gaten. Pesende og pustende kommer vi over hvor fonnene er minst. Tar meg over i horisontal stilling med vognen hoppende foran meg.

Det er varmt. Solen varmer i ryggen og vinden biter lite grann i kinnet. Jeg nyter det! — Jeg nyter det hele så ubeskrivelig meget. Der går en altså med sin førstefødte og er MAMMA. — Og hjemmegående forstås! Den beste jobb som overhodet kan oppdrives. Skjønt hjemmegående er et dårlig navn på noe fint. Der går en og nyter tilværelsen uten minste savn av den jobben man hadde før. Lukker øynene et sekund og takker skaperen for alt det fine som en har fått fra ham. Hvor godt jeg har det, urettferdig lykkelig.

Vi tar oss frem på fortauet som ikke er blitt ryddet ennå. På veien hjem passerer vi kirken. Selvom besøkene blir nokså spredte, kan man i hvert fall gå forbi kirken og kanskje også gjøre korsets tegn. Jenta har nemlig bestemt seg for å legge sine måltider nøyaktig i messetidene. Og det er jo jeg som bærer på matposen.

Vi kommer hjem, jenta og jeg, til et fuktig og uryddig kjøkken sterkt opplyst av januarsolen. Man ser riktig hvordan hver eneste krok lengter etter vår-rengjøringen.

Jenta piper. Det er varmt å være innpakket på alle vis. Og så begynner det å knurre i magen igjen. Vi tar oss en herlig stund i sofahjørnet. Den gyldne melken fyller og varmer. Salig av lykke titter jeg ut og gjemmer denne dagen i mitt hjerte. Mor spiser en smule også. Ungen ligger i sin seng og leker med bånd og suger på sin tåteflaske. Flirer og humrer og hisser seg opp til en kjempeletter.

Vi trykker oss inn til hverandre og vi gaper omkapp. Det vesle livet sovner inn med tommelen omsluttet av de bittesmå lepper.

Det kommer iblant stunder da man kjenner seg ekstra gudbenådet.

Marina Carlsson Tucan
(Katolsk Kyrkotidning)

FAST EAKSJONEN GA
KR. 138.965!

De nordiske Caritas-organisasjoner samlet inn DK 1.040.075,— i fastetiden til fordel for Nordisk Katolsk Utviklingshjelp. Av dette kom det inn i Norge NK 138.965. 90 % av totalbeløpet., ca DK 900.000,— ble gitt til forskjellige grupper av «glemte flyktninger».

I England:

BLASFEMI — INGEN FOR- BRYTELSE

London (NØP) En juridisk komité i Underhuset har lagt frem et forslag til en ny lov hvor det blir foreslått å oppheve all straff for blasfemi, men å skjerpe reaksjonene på forstyrrelser og sjenerende bråk i kirker og gudshus...

Komitéen påpeker at den gamle loven bare beskytter Den anglikanske kirke, og at den ikke klart definerer hva som menes med blasfemi. Loven er derfor vanskelig å håndheve, og selv om den ble brukt mot tidsskriftet «Gay News» i 1977, hadde den da ikke vært anvendt på over 50 år...

..Det nye lovverket vil omgå disse vanskelighetene ved ikke å la blasfemi være straffbart.

Derimot vil man kunne bli idømt fengsel-straff på opptil 12 måneder for bråk og hærverk i kirker, gudshus og på gravplasser.

Slik vil en også kunne gi de forskjellige tros-samfunn samme beskyttelse under loven.

(Church Times).

DEN RUSSISK-ORTODOKSE KIRKE FAR TRYKKE KRISTEN LITTERATUR

Kirken skal trykke 150.000 bønne-
bøker —

Bergen (NØP) For første gang i Den russisk-ortodokse kirkes historie er det utgitt et verk som omfatter både bønner og salmer hentet fra Bibelen. 150.000 kopier er allerede trykket opp av denne boken, som først og fremst er beregnet på legfolk. Siden siste verdenskrig er salmeboken bare utgitt en gang og bønneboken bare to ganger.

En annen publikasjon fra kirken er Horologien, eller Tidebønnene.

Denne boken, trykket i et opplag på 20.000, inneholder de daglige gudstjenestene som blir holdt i kirkene.

Det er også utgitt et liturgisk verk, hvor det i tillegg til salmeboken og Horologien, også er tatt med andre tekster til gudstjenestelig bruk, bønner og hymner for helgenene. I slutten av april ble også en tredje bok i en serie på tolv liturgiske verk utgitt. Arbeidet med denne serien ble satt igang av moskva-patriarken i 1979. Serien behandler materiale om helgenenes liv og annet liturgisk stoff som har teologisk og historisk interesse. Bøkene har reproduksjoner av ikoner, fresker og utskjæringer med religiøse motiv. Utgivelsen kommer i forbindelse med tusenårsjubileet for kristningen av Russland, som vil bli feiret i 1988. (EPS).

Bolivia: POLITISKE FANGER UTSATT FOR PSYKISK OG FYSISK TORTUR

Bergen (NØP) Biskoper i Den romersk katolske kirke i Bolivia kan dokumentere at politiske fanger stadig utsettes for tortur fra militær-juntaen som har makten i landet, og biskopene ber om opplysninger om

drapene på ni opposisjonsledere i januar i år.

— Det har siden i juli ifjor vært øvet både fysisk og psykisk tortur på personer som er fengslet av politiske årsaker, heter det blant annet i en erklæring som nylig er sendt ut av de bolivianske biskopene. De ber om at de som er ansvarlige for torturen straks blir fjernet fra sine stillinger og rettslig forfulgt i overensstemmelse med lovene som gjelder i landet.

Biskopene tok også opp igjen oppfordringen fra erkebiskop Jorge Mandrique i La Paz, der han ba juntaen forklare hvordan lederne av Den folkelige demokratiske union (UPD) ble drept den 15. januar i år på et møte i La Paz.

Juntaen har tidligere forklart at militære enheter utførte forskjellige operasjoner denne dagen, blant annet mot narkotikahandlere og venstreorienterte geriljagrupper, og at de omtalte ledere «døde» under væpnede sammenstøt.

UPD-kilder i Lima, Peru, har på sin side kommet med opplysninger om at sikkerhetsstyrker fra militær-juntaen angrep et hjem i La Paz der lederne av en motstandsgruppe var samlet for å drøfte økonomiske forholdsregler mot juntaen. Etter å ha vært utsatt for en voldsom tortur, ble de drept, hevder de.

I erklæringen fra biskopene i Bolivia gjøres det klart hvem som har ansvaret for drapene og at den fulle sannhet må komme for dagen.

(KO/NC).

OKKUPASJON AV KATOLSK SKOLE I IRAN AVSLUTTET

En okkupasjon av den katolske skole i Tabriz i Iran, som ble innledet i april, ble tidlig i mai avsluttet.

KVINNER REDAKTØRER FOR ENGLANDS STØRSTE KATOLSK UKEBLAD

Ny redaktør for den katolske ukeavis «Universe», som med et opplag på 150 tusen er Englands største katolske tidsskrift, er den tidligere medarbeider ved BBC, Rosanne Rosco. Også den kjente ukeavis «Catholic Herald» har en kvinne som sjefsredaktør: Frances Gumley.

ORTODOKS KIRKE GJENÅPNET I MOSKVA

Etter tre års restaureringsarbeider er den over 400 år gamle Archangel-katedral i Moskva nylig blitt gjenåpnet for besøkende. Fornytt er den 13 meter høye ikonvegg med kunstverk fra det 15. århundre og kuppelen.

FORBRIKINGSAKTIESELSKAPET
VESTA
LIVSFORSIKRINGSELSKAPET
HYGEA

MED TANKE PÅ FREMTIDEN

6,1 MILLIONER KATOLIKKER, OG STADIG FÆRRE PRESTER I UNGARN

Bergen (NØP) Antallet katolikker i Ungarn holder seg stabilt på rundt 6,1 millioner, men antallet prester går drastisk tilbake. Dette viser en religionsosiologisk undersøkelse som et forskningsinstitutt i Wien nylig har foretatt.

Et annet problem er at antallet «dåpsattest - katolikker», det vil si ikke - praktiserende kirkeinnmeldte, stadig øker.

I 1949, da den siste offisielle kirkestatistikk ble tatt opp, bekjente 6,5 av ialt 9,2 millioner ungarere seg til den katolske tro. I dag er innbyggertallet vokst til 10,7 millioner, mens tallet på katolikker er omtrent det samme som for vel tredivye år tilbake.

Gjennomsnittsalderen for prestene er svært høy, og selv om kirken får 40 nye prester hvert år, dekker ikke dette mer enn omlag halvparten av behovet. En frykter at prestemangelen på lengre sikt vil føre til stenging av kirker både på landsbygden og i de større byene i Ungarn.

CHILENSK KARDINAL SKYTESKIVE FOR KRITIKK FRA REGJERINGS HOLD

Kraftig angrepet for sin avstandtagen fra den chilenske økonomiske politikk, er erkebiskopen av Santiago, kardinal Raul Silva Henriquez, blitt av kretser som står den chilenske regjering nær. Silva hadde kalt Pinochets styre totalitært.

En av Chiles største dagsaviser, «El Mercurio», antydet at det var på tide at den 72-årige kardinalen ba paven om avløsning fra sitt ansvarsfulle embede.

Flertallet av de chilenske biskoper har i et felles hyrdebrev, som ble opplest i kirkene i hele landet, stilt seg bak sin erkebiskop og avvist kritikken mot

KINESISK BISKOP I PAVEAUDIENS

For første gang på over 30 år har en biskop fra Fastlands-Kina kunnet besøke paven. Det er den apostoliske administrator av Kanton, biskop Dominic Tang SJ, som ifjor ble løslatt etter 22 års fangenskap i Kina.

Man håper på kirkelig hold i Roma at biskop Tang kan formidle kontakt mellom den Hellige stol og den kinesiske patriotiske katolske forening, som i 1957 brøt med paven. Biskop Tang har aldri distansert seg fra Roma.

Vanligvis godt informerte kilder melder at Kantons katolikker i vinter valgte Tang til sin biskop, til tross for at byen allerede har en «patriotisk» katolsk biskop. De lokale myndigheter skal ha akseptert utnevnelsen som et indre kirkelig anliggende.

ham som latterlig. Enhver måtte vite hva godt han hadde gjort for den chilenske kirke og for de fattige.

Biskopene er ikke imot en offentlig og åpen debatt i Chile, men synes at fornærmelser og forvrengninger er å gå for langt. Biskopene oppfordret de troende til å be for Silva.

Ikke alle biskoper er like enige med Silva. Erkebiskop Emilio Tagle Covarubias av Valparaiso, en av de to chilenske biskoper som støtter Pinochet, har forsikret at Pinochets styre ikke er totalitært, diktatorisk eller voldelig. Pinochets maktovertagelse hadde, etter hans mening, reddet landet fra en marxistisk avgrunn. Regjeringen er legitim, og valgt av en enorm majoritet, mente Tagle.

ØKUMENIKKEN I SPANIA BESKJEDEN

Ifølge Madridavisen Ya er den økumeniske tanke ikke særlig utviklet i Spania. Økumenikken har ingen tradisjon i landet, men er nå langsomt i ferd med å utvikle seg.

De fleste protestantiske grupperinger i Spania er anti-økumenisk innstilt, skriver avisen. Først da Spania fikk en ny lov om religionsfrihet i 1980, ble det åpnet for en økumenisk kontakt som har foregått i årevis i de fleste europeiske land.

I 1959 arrangerte de fleste spanske sogn en økumenisk uke, og allerede i 1962 forsøkte man å gjøre den økumeniske tanke kjent i en flyvebladaksjon.

I 1963 fant det første økumeniske studiemøte sted i universitetet i Salamanca, og i 1966 opprettet den katolske bispekonferanse en kommisjon for kontakten med lutheranere og anglikanere.

Økumeniske sentre finnes i dag i Salamanca, Barcelona, Valencia og Fuen-girola. Det er bare mellom lutheranere, anglikanere og katolikker at økumeniske samtaler er mulige. Lutheranere og anglikanere utgjør bare et mindretall av de spanske protestanter.

OPPTRAPPING AV DEN HEMMELIGE OVERVÅKING AV KIRKER I SLOVAKIA

Det tsjekkosllovakiske hemmelige politis overvåking av den kirkelige aktivitet i landet er i ferd med å bli opptrappet, forlyder det fra Tsjekkoslovakia.

Det er særlig overvåkingen i Bratislava som intensiveres med forsterkninger fra Praha.

Mens det tidligere lot seg gjøre å ha en viss oversikt over overvåkningspolitets sjikaner mot kristne, er de nå blitt så tallrike at en fullstendig registrering er umulig. Målet for agentenes virksomhet er tydeligvis å sjalte ut kristne opinionsledere.

Forfølgelsene gjør ikke engang stopp ved kirkeportene. Det meldes om stadig flere tilfeller der kvinner som er gått til skrifte eller gått frem til alteret for å motta nadverdets sakrament har fått sine håndvesker stjålet. De religiøse gjenstander i veskene, rosenkranser o.l., er da beviser på deres religiøse praksis, og kan få kjedelige følger for yrkesliv og barnas utdannelse.

En skolepike fikk f.eks. tilbake sin stjålne håndveske, som forsvant i en kirke i Bratislava, av skoleledelsen på sin skole, som samtidig passet på å varsle om at hennes søknad om opptak på en videregående skole var blitt avslått.

THRONSEN & CO.

BOKTRYKKERI

Bernh. Getzgt. 3 b, Oslo

Telefon 20 40 02 - 20 70 02

ST. GUDMUNDS LEGAT

for katolske barn og ungdommers religiøse utdannelse skal utdeles. Søknader sendes til:

Prioren for Dominikanerne,
Postboks 5036 Ma., Oslo 3.

Søknadsfrist: 15. juni.

ITALIENSK KARDINAL TALSMANN FOR GIFTE PRESTER

Overfor den store prestemangel i den katolske kirke, er det på tide å tenke på nytt om sølibatet. Det uttalte Torinos tidligere erkebiskop, kardinal Michele Pellegrino, til det italienske tidsskrift «Il Regno» i april. Stilt overfor en situasjon der nedgangen i antall sjelesørgere som etterhvert får følbare negative følger for kirkens forkynnelse, er den eneste vei å gå å avskaffe det obligatoriske prestesølibat, mente kardinal Pellegrino.

FRIMURERE FORTSATT UTESTENGT FRA DEN KATOLSKE KIRKE?

Bergen (NØP) I et omstridt dekret har Vatikanets troskongregasjon i mars i år stadfestet kirkens ekskommunisering av alle katolske frimurere. Alle katolikker som slutter seg til frimureriet er utelukket fra å motta kirkens sakramenter, som nattverd, ekteskap, skriftemål osv.

Kurien fant det nødvendig å komme med denne erklæringen fordi et dekret fra 1974 ble omgått og misforstått i mange bispedømmer.

Den første reaksjonen på dekretet kom fra Frankrike, der frimureriet tradisjonelt har stått sterkt. En fransk jesuitt, P. Riquet, beklager dekretets «aggressive» form.

I Vest-Tyskland klages det over at kirkens dialog med frimurerne blir skadelidende etter dekretet.

I bispedømmet Breda i Nederland har en talsmann for bispedømmets juridiske avdeling rett og slett erklært at stedets katolske frimurere kan se bort fra dekretet, og at de ikke har noe å frykte fra kirken så lenge det er klart at frimureriet ikke angriper kirken.

Den 14. juni feires Kristi Legemsfest på Mariaholm.

MALERMESTER

utfører allelags maler- og tapetserarbeider

Georg og Otto Foerster

Tlf. 21 69 06

GUSTAV THIELEMANN

Pølse- og hermetikfabrikk

Tlf. 83 41 84 - DRAMMEN

PAVENS REISERUTE I STORBRITANNIA I 1982 KLAR

Pavens rute under sitt besøk til Storbritannia i mai/juni 1982 er nå blitt gjort kjent av de britiske katolske biskopkonferanser. På det seks dager lange pastoralbesøk skal pave Johannes Paul II til London, Canterbury, Liverpool, Manchester, York, Edinburgh, Glasgow og Cardiff. Av økumenisk interesse blir besøket i Canterbury. Der skal paven føre samtaler med den engelske kirkes primas, erkebiskop Robert Runcie, og med ledere for andre trossamunn.

NY PREST FORSVUNNET I EL SALVADOR

Igjen er en prest forsvunnet i El Salvador i Mellom-Amerika. Den amerikanske katolske pater Roy Bourgeois, som fungerte som tolk for et amerikansk fjernsynsteam, forsvant på åpen gate — formodentlig bortført og myrdet — i landets hovedstad San-Salvador.

Pater Bourgeois tilhører Maryknollordenen, samme orden som de fire amerikanske ordenssøstre som ble myrdet utenfor San-Salvador i fjor.

Studieuke på RYGAARD SKOLE, København.

I dagene 22.—26. juni 1981 blir det arrangert en studieuke på Rygaard skole for kateketer og religionslærere. Arrangementet er et fellesnordisk tiltak, og hovedtemaet er den nye bok 3 i den nye nordiske katekismeserie, «SAMMEN I KJÆRLIGHET». Kurset henvender seg imidlertid også til kateketer og religionslærere på andre trinn i undervisningen.

PROGRAM:

Botens sakrament i pastoralt og religions-pedagogisk perspektiv — prof. dr. Ralph Sauer, Osnabrück (tolkes)

Liturgi, erfaringer og refleksjoner — generalvikar Jan Smith, Stockholm

Misjon, kateketiske tendenser i Latinamerika — pastor Michel Beckers, Bergen

Skaperverket, sår omsorg for denne verden — sr. Hildegard Madsen OSB, København

Foreldresamarbeid — foreldrekatekese — sr. Mette Andrésen OP, Oslo

Katekese og bildekommunikasjon — overlærer Karen Erngaard, Stubberup

Pris d.kr. 300,— (inkl. kursavgift, kaffe og lunsj).

De deltagere som har anledning til å skaffe seg losji selv, bes gjøre det. Andre bes gi beskjed ved påmeldingen om at de ønsker innkvartering.

Påmelding til Det kateketiske senter, Akersveien 5, Oslo 1, tlf 02/20 72 65, innen 12. juni 1981.

GUDSTJENESTER I HELGENE		Dialog	Høy-
		messe	messe
OSLO: St. Olavs domkirke Akersveien 1 tlf. 20 72 26 - 20 72 44	lörd.: sønd.: (eng)	14.00 9.30 19.00	— 11.00 —
St. Hallvard kirke, Fransskanerne, Enerhaugt. 4, tlf. 67 23 83		8.35	11.00
St. Dominikus kirke, Dominikanerne, Neuberggaten 15, tlf. 55 07 71		9.00 18.30	11.00 —
Vår Frue Villas kapell, Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 55 81 21		9.00	—
Grefsen kapell, Glads vei 23, tlf. 21 23 55		9.00	11.00
Lunden kloster, Øvre Lunden, tlf. 212587			10.00
ARENDAL: St. Franciskus kirke, Tyholmen, tlf. 22 209	lörd.: sønd.:	18.30 8.00	— 11.00
BERGEN: St. Pauls kirke, Christiesgt. 16, tlf. 21 54 10	lörd.: sønd.:	19.00	11.00
Vår Frue Kirke, Helleveien Florida kapell, Nygaardsgt. 124	sønd.:	9.30 19.00	
DRAMMEN: St. Laurentius kirke, Cappellensgt. 1, tlf. 83 20 19	lörd.: sønd.:	13.00 8.30	10.30
FREDRIKSTAD: St. Birgitta kirke, Kongesgt. 9, tlf. 11 438		9.00	11.00
HALDEN: St. Peters kirke, Krstian V's pl. 1, tlf. 81 168		9.00	10.45
HAMAR: St. Torfinns kirke, Torvgt. 113, tlf. 23 751	lörd.: sønd.:	18.00	11.00
HAUGESUND: St. Josefs kirke, Haraldsgt. 21, tlf. 23 195			11.00
HØNEFOSS: St. Theresias kirke, Vesterngt. 5, tlf. 22 381		9.00	11.00
KRISTIANSAND S.: St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3, tlf. 24 225	lörd.: sønd.:	18.00	11.00
LILLEHAMMER: Mariakirken, Wedemansgt. 3 A, tlf. 52 550	lörd.: sønd.:	18.00	10.00
LILLESTRØM: St. Magnus kirke, Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85	sønd.:	9.00	10.30
MOSS: St. Mikael's kapell, Ryggeveien 24, tlf. 51 038		—	17.00
PORSGRUNN: Vår Frue kirke, Sverresgt. 26, tlf. 50 795	lörd.:	18.00	11.00
STABEKK: Maria kirke, Nyveien 17, tlf. 53 77 35		19.00	10.45
Eikeli kirke, Veståsen 20, tlf. 24 25 69		9.15	10.30
STAVANGER: St. Swithuns kirke, Dronningens gt. 8, tlf. 25 534	lörd.:	17.00	11.00
Søndag kl. 18.00 dialogmesse på fransk.	sønd.:	8.30 9.30	
TØNSBERG: St. Olavs kirke, Sandefordsgt. 1, tlf. 11 949			11.00
VOSS: St. Olavs kapell Finne, tlf. 12 510			Efter avtale
TRONDHEIM: St. Olavs kirke Prinsensgt. 2a2 Biskopen og prestegården, tlf. 21 214		9.00	11.00
St. Elisabeth hospital, 11a, tlf. 21 670		6.15	—
KRISTIANSUND N.: St. Eysteins kirke, Flintegt. 5, tlf. 72 779			11.00
LEVANGER: St. Torfinns kirke og St. Eysteins sykehjem, Jernbanegt. 29			11.00
MOLDE: St. Sanniva kirke, Parkveien 23, tlf. 51 467			11.00
ALESUND: Vår Frue kirke, Nørvesund, tlf. 37 558	lörd.: sønd.:	17.00 8.30	11.00
TROMSØ: Vår Frue kirke, Stor- gt. 94. Sogneprestens tlf. 84 277	lörd.: sønd.:	18.00	11.00
St. Elisabethsøstrene, Balsfjordgt. 35, tlf. 81 487	sønd.:	8.00	—
BODØ: St. Eysteins kirke, Hernesveien 22, tlf. 21 783		8.15	10.30
HAMMERFEST: St. Mikael kirke, Salsgt. 52, tlf. 11 447		19.00	11.00
HARSTAD: St. Sanniva kirke, Skolegt. 4, tlf. 61 501	lörd.: sønd.:	15.00	10.30
NARVIK: Kristi Kongekirken, Håreksgt. 82			18.30
SELFORS: Vår Frelzers kirke, Skipper Nilsensgt. 21, tlf. 52 072			Efter avtale

St. Peters Kirke, Halden. Søndagsgudstjenestene i tiden fra 1. april til 1. oktober blir: Dialogmesse kl. 8.-, Høymesse kl. 10.-.

100.000 UNDERSKRIFTER MOT CHILE-JUNTAEN

Katolske ordensfolk går imot ny lovgivning i landet

Bergen (NØP) I London har den chilenske ambassade fått overlevert et bøneskrift med over 100.000 underskrifter, der underskriverne går imot den tortur som sikkerhetspolitiet i Chile utøver

I bøneskriftet oppfordres den chilenske regjeringen om å gjøre slutt på regimets umenneskelige behandling av politiske motstandere. Underskriftene ble overlevert ambassaden av hjelpebiskopen i Westminster, Christopher Butler sammen med med representanter fra tre andre trossamfunn.

I Chile har over 200 ordensmedlemmer innen Den romersk katolske kirke kalt de nye lovene fra Pinochet-regjeringen for et «beklagelig uhell» for landet. Et viktig punkt i de nye lovene er at Pinochet er garantert å beholde presidentposten i åtte år. I protestbrevet fra ordensfolkene heter det at «vi har sett nok undertrykkelse, tortur og autoritære inngrep i det politiske, økonomiske og sosiale liv til nå å frykte den utvikling som den nye regjeringen vil føre oss ut i». (KO/KIPA).

TYSK MISJONÆR MYRDET I ZIMBABWE

Den tyske pater Edmar Sommerreissner ble nylig myrdet på sin misjonsstasjon Regina Mundi ved Bulawayo i Zimbabwe. Drapsmennenes motiv er ukjent, men talsmenn for bispedømmet Bulawayo antyder roloverfall. En av pater Sommerreissners eldre ordensbrødre, pater Marianus Renz, fikk hjerteslag og døde etter at han fikk høre om overfallet.

Misjonsstasjonen Regina Mundi ble gjenåpnet i 1980 etter å ha vært stengt i seks år p.g.a. urolighetene i området.

I 1975 ble en biskop, en prest og en ordenssøster myrdet i samme region.

De påpeker også forskjellen i lovverk og politisk virkelighet på området religionsfrihet i Jugoslavia. De reserverer seg retten til å forsvare de troende mot den ateisme som gjennomsyrrer samfunnet, og forsikrer samtidig at de respekterer annerledes troende og ønsker en oppriktig og åpen dialog med alle grupper i samfunnet.

MER ENN TUSEN POLAKKER ARBEIDER I MISJONSOMRÅDER

I 24 stater i de såkalte misjonsområder arbeider det i dag over tusen polske prester, ordenssøstre og ordensbrødre som misjonærer. Det var i 1974 at den polske kirke for alvor kunne begynne å sende krefter utenlands.

Et særlig viktig arbeidsfelt for de polske misjonærer er de sosialistiske land i den tredje verden, som har utvist alle misjonærer fra vestlige land.

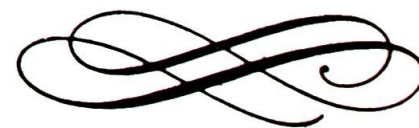
FLERE PRESTER ARRESTERT I VIETNAM

I løpet av de siste uker er åtte jesuittprester og en sekularprest blitt arrestert i Thanh-po Ho Chi Minh, tidligere Saigon, melder det japanske nyhetsagentur To Sei. Det skal stort sett dreie seg om medarbeidere ved student-sjelesorgsenteret Dac Lo, som ble stengt av politi i desember i fjor.

JUGOSLAVIAS KATOLSKE BISKOPER KREVER RESPEKT FOR KIRKENS RETTIGHETER

Jugoslavias katolske biskoper har med ettertrykk fordømt innskrenkelsene av religionsfriheten og diskrimineringen av de troende i landet. Biskopenes erklæring fra et bispemøte i Zagreb tidlig i mai ble offentliggjort gjennom Vatikanradioen.

I erklæringen understreker biskopene at de har rett og plikt til å forsvare de fundamentale menneskerettigheter og til å uttale seg om moralske spørsmål når den pastorale situasjon tilsier det.

BEGRAVELSESBYRÅET

TS Jacobsen a/s
Ullevålsvn. 1

TELEFON * 20 79 05
Alltid telefonvakt

Vi kommer i konferanse
Ordner alt
Egen parkeringeplass

Fin bokserie fra Trondheim

RELIEFF er en serie publikasjoner som utgis av Religionsvitenskapelig Institutt ved Universitetet i Trondheim. Hittil er det blitt til fire, og St. Olav har tidligere anmeldt nr. 2, «Det nye testaments omverden».

Det er vitenskapelig redelighet over arbeidet som forskerne har nedlagt i disse publikasjonene og som straks avviser eventuelle myter om populærvitenskapelige småskrifter eller noe i den dur. —

Her er det virkelig tale om å legge frem det som man har kommet frem til uten å gå på akkord. — Det er også mye å hente for dem som er interesserte uten å ha faglige kvalifikasjoner. — Nr. 1 til 3 er redigert av professor Peder Bogen og nr. 4 av første amanuensis Per Øverland.

En del av materialet er forelesninger som er holdt ved instituttet, og et av emnene er «Religiøs pluralisme i bibelsk tid og i Norge i dag» (nr. 1), hvor forfatterne forsøker å bidra til å forklare møtet mellom forskjellige livssyn og religioner i dagens samfunn såvel som i eldre tid.

Man forsøker å bibringe leserne litt av hva som foregår i moderne bibelvitenskap og religionshistorie. Dette er en bok som ikke må gå upåaktet hen, når det snakkes om livssyndebatt og religionsundervisning i det offentlige skoleverk i Norge i dag. Den kan anvendes både på det tradisjonelle plan såvel som på det såkalte alternative.

Et annet felt som man har ment burde interessere ikke minst skolefolk, er nr. 3, «Mennesket og naturen i kristendom og naturvitenskap».

Man forsøker ikke å avlive myter, men helt uhildet prøver man ut fra moderne forskningsresultater, ikke minst på biologiens område, å slå bro

over mer eller mindre sannheter, som det moderne menneske konfronteres med, når det skal ta stilling til forholdet mellom kristendom og den moderne naturvitenskap.

Av kapittelrubrikkene kan nevnes: Mennesket og naturen fra naturvitenskapelig syn. Mennesket og naturen i det gamle testamente, Helbredelses-

undere i det nye testamente, Synet på mennesker og naturen i kristen systematikk, Menneskesynet i biologilærebookene i skolen og menneskets plass og funksjon i naturen ifølge kristendommen og den økologiske tenkning.

Den siste, men derfor ikke mindre interessante er «Norske Frikirker»,

DIVES IN MISERICORDIA — «On the Mercy of God».

Pave Johannes Paul II's siste rundskriv oversatt til engelsk, kr. 12,—.

Edmund Flood OSB: TODAY'S CATHOLIC.

Vi siterer: Dagens katolikk må være med å gi verden liv og håp. Vår største oppgave idag er å skape samhold mellom kristne. Boken kommer i serien: Practical Theology, kr. 46,— hf.

Peter Spink: SPIRITUAL MAN IN A NEW AGE.

Peter Spink har dannet en ny orden: The Omega Order, som henter meget av sin inspirasjon fra Teilhard de Chardin's bøker. Spink hevder at vi idag lever i skjæringspunktet mellom vitenskapelig kunnskap og religiøs innsikt, moderne psykologi og fortidens åndelige visdom. Kr. 29,— hf.

BONAVENTURA. The Souls Journey into God. The tree of Life. The life of St. Francis. Translation and introduction by Ewert Cousins. Preface by Ignatius Brady OFM.

Brady regnes for en av verdens ledende autoriteter på Bonaventura og tidlig fransiskansk spiritualitet. Boken kommer i serien: The Classics of Western Spirituality. Kr. 102,— hf.

GREGORY OF NYSSA. The Life of Moses.

John Meyendorff sier blant annet i forordet: Gregory leser den bibelske teksten som en greker fra Alexandria. Og han gjør det bevisst, fordi hans hensikt, likesom kirkens hensikt på hans tid, var nettopp å gjøre den jødiske teksten tilgjengelig for velutdannede grekere. Men Gregory opplevet at Moses er fremdeles Israels Gud, den totalt Andre, den levende og personlige Gud, ikke en filosofisk idé, som av Plotinus. Kommer i serien: The Classics of Western Spirituality. Kr. 94,— hf.

Nytt hefte fra St. Olav Forlag:

INSTRUKSJON OM BARNEDÅP. En redegjørelse for foreldre, sjelesørgere, lærere og menigheter. Kr. 8,— hf.

VI HAR NOEN GANSKE FÅ EKSEMPLARER AV VAN DOORNIK: FRANS AV ASSISI, EN PROFET FOR VÅR TID, kr. 37,— og: FRANCOIS MAURIAC: MIN TRO, kr. 16,—.

TORS DAG HOLDER VI ÅPENT FRA KL. 9 — 18.

ST. OLAV BOKHANDEL A/S

Akersveien 5, Oslo 1. Tlf. 20 72 48.

Åpent kl. 9—16, lørdager 10—14.

Torsdag 9—18.

vekst og konfesjonell brytning med statskirkelighet. Boken er nok ikke så svært populær som sikkert egentlig tilsiktet, den gir seg ikke ut for å være noen form for kirkehistorie, men prøver å belyse visse forhold av kulturell og religiøs art som har preget noen av de tidligste frikirkelige bevegelse i vårt land. Der er et meget utførlig noteapparat, og det er bidrag av Peder Bogen, Ingulf Diesen, Peder A. Eidberg, Arne Hassing, Martin Ski og Peder Øverland.

For alle bøkens vedkommende gjelder det at de er forsynt med utførlige litteraturlister, slik at det skal bli mulig for de som interesserer seg for dybden i gjeldende emne å trenge virkelig inn i det.

Svend Aage Rasmussen

RELIEFF, publikasjoner utgitt av Religionsvitenskapelig Institutt, Universitetet i Trondheim, nr. 1 - 4. Forlaget TAPIR, Trondheim.

GUSTAV BØHM & SØN A/S

Bakeri og Konditori

Drammen

Årbok for Den norske kirke 1981

Statskirken skal bevares, i alle fall ut dette hundreåret. Dette var hovedkonklusjonen i Regjeringens stortingsmelding om stat og kirke. Den utløste en sterk debatt. For kirkens folk var lite tilfreds med et status quo. Kravet om reformer og større kirkelig selvstendighet har vokst seg sterkt.

1981-utgaven av kirkens årbok er nettopp utkommet, og naturlig nok går aktuelle stat/kirke-problemer som en rød tråd gjennom oversiktstoffet. Regjeringens skisse av en «levende, varm og åpen statskirke» resymeres og kommenteres, og kirkelige organers vurderinger av meldingen gjengis utførlig. Årboken har bragt til veie et utvalgt dokumentarstoff til bruk i debatten framover.

Stat/kirke-spørsmålet, Hognestad-konflikten og Børre Knudsen-saken understreker at norsk kirkeliv er inne i en brytningstid. Det som preger utviklingen, er imidlertid ikke bare de store og iøynefallende begivenheter.

«Det viktigste i kirken er det som skjer i den enkelte menighet», hevdes det i forordet. Det pulserende dagligliv i de offisielle og frivillige arbeidsgrener er derfor viet en utførlig plass i oversikter og oppslagsstoff i en årbok som må være noe bortimot uunnværlig for alle som vil vite «litt om alt» i Den norske kirke.

Årbok for Den norske kirke 1981
Utgitt av Kirkerådet
Redaktør: Gunnar Rødahl
Andaktsbokselskapet
196 sider.

LITURGISK KALENDER

JUNI

1. Justin, martyr. Ap.Gj. 19, 1-8. Joh. 16, 29-33.
2. Ferial eller Marcellinus og Peter, martyrer. Ap.Gj. 20, 17-27. Joh. 17, 1-11a.
3. Charles Lwanga og ledsagere, martyrer. Ap.Gj. 20, 28-38. Joh. 17, 111b-19.
4. Ferial. Ap.Gj. 22, 30; 23, 6-11. Joh. 17, 20-26.
5. Bonifatius, biskop og martyr. Ap.Gj. 25, 13-21. Joh. 21, 15-19.
6. Ferial eller Norbert, biskop. Ap.Gj. 28, 16-20.30-31. Joh. 21, 20-25.

PINSEFESTEN

6. Vigiliemesse. 1. Mos. 11, 1-9 eller 2. Mos. 19, 3-8a.16-20 eller Esek. 37, 1-14 eller Joel 2, 28-32 (Hebr. 3, 1-5). Rom. 8, 22-27. Joh. 7, 37-39.
7. Pinse. Ap.Gj. 2, 1-11. 1. Kor. 12, 3b-7.12-13. Joh. 20, 19-23.

TEMPUS PER ANNUM

8. Ferial. 2. Kor. 1, 1-7. Mt. 5, 1-12.
9. Ferial eller Efreim, diakon og kirkelærer. 2. Kor. 1, 18-22. Mt. 5, 13-16.
10. Ferial. 2. Kor. 3, 4-11. Mt. 5, 17-19.
11. Barnabas, apostel. Ap.Gj. 11, 21b-26; 13, 1-3. Mt. 10, 7-13.
12. Ferial. 2. Kor. 4, 7-15. Mt. 5, 27-32.
13. Antonius av Padua, prest og kirkelærer. 2. Kor. 5, 14-21. Mt. 5, 33-37.
14. **Den Hellige Treenighet.** 2. Mos. 34, 4b-6.8-9. 2. Kor. 13, 11-13. Joh. 3, 16-18.
15. Ferial. 2. Kor. 6, 1-10. Mt. 5, 38-42.
16. Ferial. 2. Kor. 8, 1-9. Mt. 5, 43-48.
17. Ferial. 2. Kor. 9, 6-11. Mt. 6, 1-6.16-18.
18. Ferial. 2. Kor. 11, 1-11. Mt. 6, 7-15.
19. Ferial eller Romualdus, abbed. 2. Kor. 11, 18.21b-30. Mt. 6, 19-23.
20. Ferial eller Jomfru Marias lørdagsmesse. 2. Kor. 12, 1-10. Mt. 6, 24-34.
21. **Kristi legemsfest.** 5. Mos. 8, 2-3.14-16a. 1. Kor. 10, 16-17. Joh. 6, 51-59 (Gr. 51-58). (Aloisius Gonzaga, munk, feires ikke).
22. Ferial eller Paulinus av Nola, biskop, eller John Fisher, biskop, og Thomas More, martyr. 1. Mos. 12, 1-9. Mt. 7, 1-5.
23. Ferial. 1. Mos. 13, 2.5-18. Mt. 7, 6.12-14. Vigiliemesse til Johannes Døperens fødsel. Jer. 1, 4-10. 1. Pe. 1, 8-12. Luk. 1, 5-17.
24. **Johannes Døperens fødsel.** Jes. 49, 1-6. Ap.Gj. 13, 22-26. Luk. 1, 57-66.80.
25. Ferial. 1. Mos. 16, 1-12.15-16. Mt. 7, 21-29.
26. **Jesu Hjertefest.** 5. Mos. 7, 6-11. 1. Joh. 4, 7-16. Mt. 11, 25-30.
27. Ferial eller Kyrillos av Alexandria, biskop og kirkelærer, eller Jomfru Marias rene hjerte. 1. Mos. 18, 1-15. Mt. 8, 5-17. Eller til Jomfru Maria: Jes. 61, 9-11. Luk. 2, 41-51.
28. **Peter og Paulus,** apostler. Ap.Gj. 12, 1-11. 2. Tim. 4, 6-8.17-18. Mt. 16, 13-19 (Ireneus, biskop og martyr, feires ikke).
29. Ferial. 1. Mos. 18, 16-33. Mt. 8, 18-22.
30. Ferial eller Kirkens første martyr i Rom. 1. Mos. 19, 15-29. Mt. 8, 23-27.

Den første kristne salmebok

Hvordan sang man i den første kristne menighet? Ja, det vet man vel neppe. At man imidlertid har brukt sang allerede meget tidlig, kan man være nokså sikker på. Ikke minst når man positivt vet at de kristne i apostolisk tid ofte var å finne ved de jødiske synagogegudstjenester.

Gudstjenesten i synagogen på den tid var absolutt ikke av reformert type, i hvert fall ikke i de store og berømte synagoger i de jødiske sentre hvor man må tro de kristne følte seg knyttet til. Jødene la stor vekt på det levende ord som det forekom i Bibelen, og lovsangen var en betydningsfull del av sabbatens og de store heligdagers feiring.

Hva sang man så? — Ja, salmer og sanger som man kjenner det i moderne tid var ganske ukjente. Stort sett skulle man anta at man mange steder konsentrerte seg om Davidsalmene. Det har man sikkert også gjort, ikke minst ut fra den betraktning at man i Davidsalmene sto på ekte jødisk grunn og kontinuitet helt tilbake til heltekongen og til patriarkene.

Dette moment i den jødiske synagogegudstjeneste har de kristne sikkert ført videre, da man i større eller mindre grad begynte å danne egne menigheter, og det må ha vært en integrerende del av gudstjenesten langt opp i tiden. Deler av den kristne gudstjeneste (ikke alene de fra gresk eller romersk orienterte liturgiformer) vitner om det.

Har det imidlertid utelukkende vært tale om Psalteren som salmebok for den unge kristne kirke? — Noe tyder

på at det ikke var slik. Forskere mener i alle fall i dag å kunne peke på at det har eksistert hva man med god grunn kan kalle en kristen salmebok muligvis helt tilbake til det første århundre og samtidig med de første skrifter i Det nye testamente.

Salmesamlingen er blitt kalt «Salomos oder». Hvor gammel den er, vet man ikke, men den dukker øyensynlig opp omkring år 100.

Det er vel heller ingen som vet hvordan den er blitt anvendt, men den metrik som er blitt anvendt ved diktningen tyder meget sterkt på at Odene skulle brukes til å synge etter.

Selve innholdet i disse tidlige kristne salmer kan med god rett diskuteres. Er det tale om en senjødisk salmebok, et gnostisk skrift, eller hva er det? Det er åpenbart ikke lett å avgjøre, og til dags dato har man ikke kommet til klarhet om dette.

Men at det er tale om et skrift hvis tankegang har sin rot i den semitisk/greske forestillingsverden er nok sikkert. Her spiller sproget også en betydelig rolle, idet man faktisk ikke aner hvilket sprog odene opprinnelig er skrevet på. Man kjenner dem i både en syrisk, en gresk og en koptisk utgave, hvilket i høy grad tyder på at odene som salmebok eller oppbyggelseslitteratur har vært kjent i forskjellige deler av den antikke kristne verden.

Dette forhold kan kanskje også synes merkelig, idet man ikke kjenner odene av omtale fra den tidlige kristne litteratur eller samtidige jødiske. Det er først ved trehundretallet at man treffer på en kort notis

hos en enkelt forfatter, og man skal helt opp til omkring 800 før man støter på dem i forbindelse med spørsmål om den gammeltestamentlige kanon og eventuelle apokryfer. —

Som så meget annet fra den aller første kristne tid, så er det først i nyere tid at man har fått øynene opp for denne lille boken og har begynt å studere den nærmere.

De to svenske religionsforskere Per Beskow og Sten Hidal har arbeidet med odene og resultatet er blitt en nydelig liten bok som er utkommet på forlaget Proprius i Stockholm.

— Her er odene blitt gjengitt i svensk oversettelse med innledning og kommentarer og hva ellers hører til i en slik sammenheng. Det tjener de to forskere til stor ære at de gjennom denne boken har kastet lys inn i en verden som for mange har vært et lukket land. Her står man vel med benene i den så ofte omdiskuterte «nytestamentlige menighet». —

Som et kuriosum som gjør denne vesle boken ganske verdifull er at man har «funnet» frem til en plausibel form for musikkledsagelse til f. eks. ode 27. Det er Rene Kieffer som har lekt med tonene, og han har i hvert fall fra undertegnede synspunkt sloppet heldig fra foretaket. Det er i hvert fall ikke usannsynlig at det kan ha hørt slik ut når menigheten var samlet.

Det er en morsom liten bok, som man må håpe at man også her i Norge vil ha glede av å se nærmere på. At den ytre formgivning er sober og understreker bokens intensjon på en verdig måte er et ytterligere pluss.

Svend Aage Rasmussen

Salomos Oder.

Förlaget Proprius, Stockholm 1980.
107 sider.

ST. OLAV

Katolsk tidsskrift for
religion og kultur

Medarbeidere:

Svend Aage Rasmussen,
ansv.

Claes Tande
Aage Hauken, O.P.
Ester Mikalsen
Marit Flagestad

Redaksjonens adresse:

Akersveien 5, Oslo 1.
Redaktøren treffes best torsdager kl. 9—10, tlf. 20 27 35
(privat 032/53 373).

Ekspedisjon:

Akersveien 5, Oslo 1.
Kontortid 9—16,
lørdag 9—14. Tlf. 20 72 48.

Abonnement (direkte eller gjennom postkontorene).
Kr. 95,— pr. år.
For halvår kr. 50,—.
Utlandet utenfor Skandinavia
kr. 110,— pr. år.
Annonser 10 dager før
utgivelsesdagen.
24 numre årlig.
Postgiro 20 46 480